

HERINGA was reeds de eeuwige morgen aangelicht; en Utrechts Gemeente, die haren geliefden Herder den volgenden dag in het heiligdom des Heeren aan de tafel des Nieuwen Verbonds verwachtte, om haar de gewijde teekenen van brood en wijn uit te reiken, klonk de onverwachte maar in de ooren: *Hij is niet meer — God nam hem weg!*

Langen tijd, zelfs nog tot voor weinige dagen, had ik mij geveleid met de hope, dat ik aan deze Vergadering geen ander verlies harer Leden zou hebben aan te kondigen. Doch zeer onlangs hebben ons de openlijke nieuwsbladen het afsterven bekend gemaakt van den Heer Mr. ANTONI CHRISTIAAN WINAND STARING VAN DEN WILDENBORCH, sedert 1835 Lid der Tweede Klasse. Hij overleed den 18den dezer maand op den huize *Wildenborch* bij *Vorden*, in den ouderdom van drie en zeventig jaren. Zijne verdiensten als Landbouwkundige werden reeds in 1809 door de Eerste Klasse erkend, die hem onder hare Korrespondenten verkoos. De Tweede Klasse, aan welke hij mede als Korrespondent in 1818 was toegevoegd, doch die voor vijf jaren aan zijne uitstekende dichterlijke gave hare lang verdiende hulde bewees door de opdracht van haar lidmaatschap, is aan hem eene nauwkeurige vergelijking verschuldigd van het onder haar berustend Handschrift der *Geestelijke Gezangen* van JACOB VAN MAERLANT met een ander, bekend onder den naam van het *Zutphensch Handschrift*, dat den Heer STARING in eigendom toebehoorde. Zijne Gedichten, nog onlangs in eene nieuwe uitgave in het licht verschenen, hebben hem een onvergankelijken roem verworven. Poëtische aanleg, levendige verbeelding, fijn vernuft, veelzijdige beschaving en grondige geleerdheid verhieven STARING verre boven den drom van Dichters, die aan den voet van den Nederlandschen Zangberg wriemelt. Meester van de taal, verbaast en bekoort hij telkens door juistheid, zinrijkheid, kunst en kracht van uitdrukking, ook waar hij minder door zoetvloeiendheid het oor weet te streelen. Hij was de schepper eener nieuwe dichtsoort,

en

en in zijne humoristische verzen vooral geheel oorspronkelijk. Hij heeft zelfs, — en dit is voorwaar iets vreemds in onzen tijd en bij onze Natie, Mijne Heeren! — hij heeft zelfs, zoo ver ik weet, geene navolgers gehad; misschien wel, omdat men aan de mogelijkheid eener eenigzins wèlgeslaagde navolging wanhoopte. Zij, die het voorregt hadden hem in zijnen huisselijken kring gade te slaan, weten geen woorden te vinden, om zijn beschaafden en beminnelijken omgang te roemen, zijne trouwe zorg voor zijne blinde Echtgenootte, zijne teedere liefde voor zijne wakkere zonen en bevallige dochters, zijne godvruchtige gelatenheid bij het smartelijk verlies van velen zijner kinderen, in de vaag des levens weggerukt; de liefelijke geur van kunst en smaak, gulle gastvrijheid en fijne beschaving, die hun allerwege tegenwaasemde in dit Oud-hollandsch huisgezin; de uitgebreide weldadigheid van den Landheer, die hem ten zegen voor den omtrek maakte! Het is belangrijk en verkwikkend, Mijne Heeren! een groot man te leeren kennen, die tevens een goed mensch is, en omtrent wien men in twijfel staat, of men den laatsten meer beminnen dan den eersten bewonderen moet!

De Vierde Klasse, gelijk eerst heden ter mijner kennisse werd gebracht, leed een groot en smartelijk verlies in den beroemden Kunstschilder M. J. VAN BREE. Het staat niet aan mij, zijne uitstekende verdiensten te beoordeelen, doch, naar de uitspraak van bevoegde Regters, was hij de man, die de oude Vlaamsche Schilderschool heeft doen herboren worden, en de onschatbare gave bezat, om in de borst zijner leerlingen een edelen zin en vurigen ijver voor de Kunst te ontvonken, die hen op de baan, hun door VAN BREE aangewezen, met rasse schreden deed voortstreven.

Zoo even, op denzelfden oogenblik, waarin ik mijne woning verliet, om mij naar deze Vergaderzaal te begeven, ontving ik, in mijne